

ממלכה קרועה,
עיר נצורה
ומלכה אחת
שתשנה הכל.

אזבלה מלכת ירושלים

נעמה בר שירה

איזבלה מלכת ירושלים

נעמה בר שירה

ספר ראשון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

נעמה בר שירה
איזבלה מלכת ירושלים

N. B. SHIRA
ISABELLA QUEEN OF JERUSALEM

כל הזכויות שמורות
© תשפ"ו 2026 נעמה בר שירה
זכויות בעברית © שמורות לא(ה)בות 2018

עריכה ספרותית: מורן שיין
עריכה לשונית: דניאלה ישרון
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו של המחבר.
כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו
ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Printed in Israel 2026 | 2026 נרפס בישראל

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-08-8 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הקדשה

להוריי ולמשפחתי,
תודה על התמיכה והחופש ליצור. בזכותכם יכולתי לבנות עולמות
חדשים, בעודכם שומרים על הסדר בממלכה האמיתית. עזרתכם היא
הסלע עליו ניצב הספר הזה.

לקוראים,
הנודדים בין הדפים, תודה שאתם מפיחים רוח חיים בדמויות.

ולינון,
השותף שלי למסע. תודה על רעיונות שהם צידה לדרך, על הקשבה
בלתי נגמרת ועל כך שאהבת את גיבוריי עוד טרם הם יצאו אל
העולם. תודה שהגנת על הסיפור הזה, פעם אחר פעם, כאביר השומר
על הדפים.
בלעדיך, המלאכה לא הייתה שלמה.

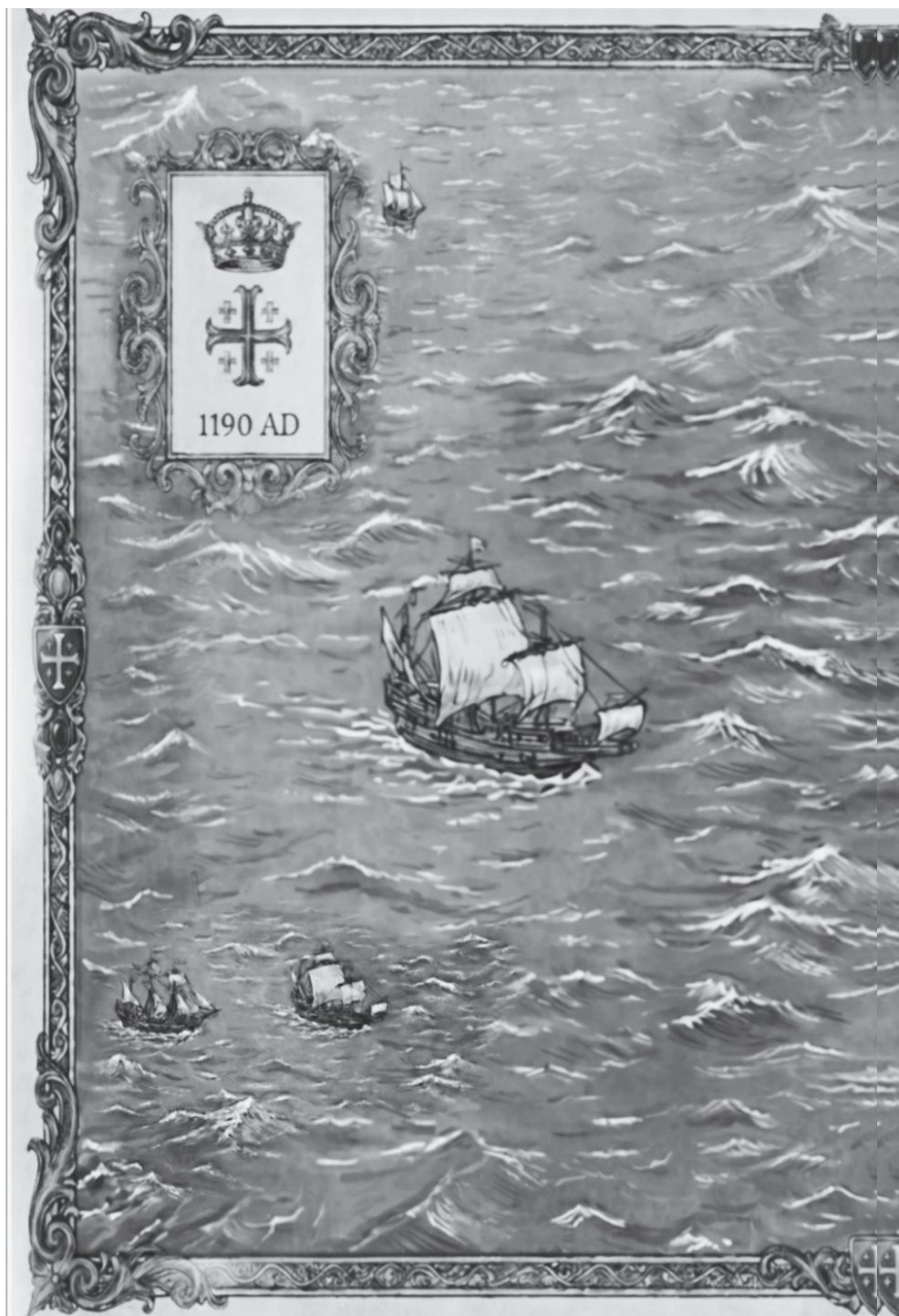
לפני שתצללו אל הסיפור,

אני רוצה לעצור לרגע ולפנות אליכם ישירות.
הספר שאתם מחזיקים בידכם מבוסס על סיפור אמיתי.
איזבלה הראשונה, מלכת ירושלים, אכן חיה.
אונפרוא הרביעי מטורון וקונרד ממונפראטו אכן היו חלק מההיסטוריה
הסוערת של ממלכת ירושלים הצלבנית, בתקופה שבה העיר עמדה
תחת מצורו של סלאח א־דין, ובריתות, נישואים ובגידות חרצו גורלות.
אבל כותבי ההיסטוריה מקצרים לעיתים. משרטטים סיפור בשורות
בודדות, ומתוכנן אנחנו אמורים להבין חיים שלמים.
לתוך הרווחים האלו, אל הצללים שבין המילים, נכנסת הפנטזיה.
קונרד, כפי שתפגשו אותו כאן, אינו רק אדם, הקשרים, התשוקות
והבחירות של איזבלה היו מורכבים, כואבים ועוצמתיים לפחות כמו
מה שנכתב, ועוד לא אמרתי שום מילה על מלאכים.

הערה:

חיפוש מהיר בדפי ההיסטוריה עלול לחשוף ספוילרים משמעותיים,
והדרך חשובה לא פחות מהסוף. אם תעשו את זה תגלו שלפעמים
הפנטזיה קרובה לאמת יותר ממה שנוח לנו להודות.

פתח דבר

דניאל עמד על גג האבן של חאן המלאכים והשקיף על הנקודה שבה חומות העיר פוגשות את הסלעים החיוורים. אחרי שנתיים שבהן התאמן בלגיון המלאכים המוארים, הוא עמד לחזור לארצו עם משימה, אבל לפני שיעוף לשם הוא היה חייב להסתכל על ירושלים בפעם האחרונה כדי לזכור מה יקרה אם לא יצליח.

השמש עמדה לשקוע, ואור נרות החל להידלק בחלונות. אלפי נקודות זוהרות ניקדו את העיר כשהצללים החלו לזחול בין הסמטאות כאילו הם מנסים ללכוד את העיר.

הוא עצם עיניים. ניחוח מוכר של חיטה יבשה, פיח וגשם קל מילא את האוויר. לפני שעזב לשנתיים של אימונים בלגיון, חי כאן שמונה שנים. הוא יכול להיעלם, אבל הייתה לו שליחות. המשימה שקיבל הוטבעה בו עד שהפכה לייעוד. הוא צריך לעוף לחצר המשפחה של אונפרוא הרביעי.

דניאל נשלח לכוון את הלורד, לחזק אותו ולעורר את מה שהמלאכים האמינו שחבוי בו, כדי שיום אחד, כשמלכת ירושלים הנוכחית סיביליה תמות, איזבלה אחותה תעלה לשלטון, ולצידה ישלוט האמפרי, בעלה. תפקידו של דניאל הוא להפוך אותו לאדם הטוב ביותר שהיה ביכולתו להיות.

לפי לגיון המבשרים, המלאכים האחראיים לקבלת בשורות וחזיונות מהשמיים, איזבלה והאמפרי, חייבים להפוך למלך ולמלכה, אחרת ממלכת ירושלים תהיה בסכנה. אם הוא ייכשל, כל מה שהוא רואה לנגד עיניו יתפורר. הבתים, הסמטאות, האור הרך, הסוחרים,

הילדים, העיר. הכול ייפול. גם כך העיר סובלת ממצור ארוך ומתפוררת לבנה אחר לבנה. האמפרי ואיזבלה הם התקווה, והמלאכים המבשרים הזהירו שאם איזבלה לא תהיה מלכת ירושלים הכול יקרוס. האמפרי צריך לשלוט לצידה, ודניאל צריך לכוון אותו. אבל מתחת לשליחות בער בו דחף אחר, רגש ששלט בו יותר מכפי שהרשה לעצמו להודות לפני המלאכים האחרים. געגוע. לאיזבלה.

היא הייתה שם, באחוזה המסתור, נשואה ובוגרת. בפעם האחרונה שנפגשו הם היו רק ילדים.

השליחות שלו הייתה האמפרי, הוא ידע זאת. אבל הוא יהיה שם גם בשבילה. איזבלה צריכה להיות המלכה של ירושלים. טיפת גשם נפלה על עפעפיו והחזירה אותו אל המציאות. הוא העיף מבט אחרון על העיר ופרש את כנפיו.

לא תיארתי לעצמי שאימא שלי תבוא לכאן, חשבה איזבלה כשהסתכלה על הפמליה של מריה, אימה, זורמת לתוך האחווה. שלוש שנים היא גרה עם האמפרי בדומוס בֶּלָה גאָרד, וכף רגלה של אימה לא דרכה שם. היא טענה שהאחוזה לא מהודרת מספיק לנסיכה ביזנטית, ולא מתאימה לשמש כבית הקבע של המלכה העתידית של ירושלים.

איזבלה סידרה את הכריות והבדים שנחו על אדן החלון והסתכלה על הגשם היורד לאיטו על החצר הפנימית. אימא שלה לא חסכה במלווים. תחילה דהרו פנימה השומרים, וסוסייהם נוטפי המים התיזו בוץ לכל עבר. אחריהם נכנסו המשרתים שלה, ועל פי כמות הציוד והמזון שסחבו ניכר שאימה חושבת שבאחוזה הנידחת אין אוכל מתאים לאישה במעמדה. קול צניפת הסוסים התערבב בהמולת האנשים שמילאה את החצר תחת חלונה. לבסוף נכנסה אימה, מוקפת בחיילי המשמר האישי ובנשות החצר שלה. הצבע הכהה של שמלתה לא הצליח הסתיר את שאריות הבוץ שדבקו בה. היא שלחה חיוכים מנומסים לצוות האחווה ונעה בחינניות כמו תמיד, אבל איזבלה ראתה שהיא לא מרוצה.

איזבלה ביקשה ממנהל האחווה שלה לקבל בעצמו את פניה של אימה, וצפתה בו בשעה שעזר למריה לרדת מהסוס בעמדת האדונים. היא החלה לצעוד פנימה לתוך האחווה. איזבלה שאפה אוויר לריאותיה, וריח הקטורת והלוונדר שאליס ערכה בחדר מילא את אפה. תנשמי, הזכירה לעצמה. חיית איתה אחת עשרה שנים, מה

כבר יכול לקרות בימים בודדים? החדר התמלא ברעשים ובריח צמר טוב, ואיזבלה ידעה שהיא כבר לא לבדה.

אימה סקרה את איזבלה מלמעלה למטה, ועצרה על שמלת הפשתן בצבע הטורקוז המעוטרת ברקמת גפנים. שאלת הלבוש למפגש לא נתנה לה מנוח. היא תהתה מה יהיה טוב מספיק, וכעסה על עצמה שאכפת לה. לבסוף עצרו עיניה החומות של אימה על פניה של איזבלה.

"אימי." איזבלה קמה לקבל את פניה.

"יקירתי." אימה התקרבה ונשקה על מצחה. שפתיה וידיה אחזו בצד פניה של איזבלה. הן היו קרות ולחות מהמסע, והדיפו את ניחוחו הקלוש של סבון שמן הזית של אימה למרות ריחות הדרך. "הגיע הזמן," קראה אימה. "הגנה מהגשם הנורא. בסומלריה הרבה יותר נוח בתקופה הזאת. הרוחות ההרריות לא הפסיקו לצלוף בי לכל אורך הטיפוס ולנסות לפזר את שערי, אבל לא נתתי להן." היא הידקה את הצעיף שהקיף את שערה החום האסוף בקפידה.

"טוב לראות אותך," איזבלה אמרה, ולא ידעה אם זה שקר או אמת. חלפו יותר משלוש שנים מאז פגישתן האחרונה. היא הייתה בסך הכול צעירה בת חמש־עשרה, וכעת הייתה כבר אישה. אישה הנחושה בדעתה לא לתת לאימה לנהל אותה.

"אידה הכינה בשבילך את החדר. תחליפי את הבגדים הרטובים ואז נוכל לשבת בנוח בחדר האירוח ולדבר על המסע שלך," אמרה איזבלה בנימה מתוחה. היא שנאה לשמוע את עצמה מדברת כך. "כן, זה בהחלט נחוץ." מריה אישרה ונתנה לאידה להוביל אותה אל מעמקי האחווה.

איזבלה שחררה את האוויר שכלאה בריאותיה.

"זה היה רע כמו שציפית?" נשמע קול מאחוריה.

"לא, בעלי." היא הסתובבה אל האמפרי, והוא חייך אליה את החיוך היפהפה שלו. האמפרי היה הגבר היפה ביותר שראתה בחייה. שעריו הגלי היה בצבע חום בהיר, עיניו אפורות־תכולות,

חיכו גרם לרגליה לרעוד ושריריו דיברו את לשון האימונים היומיים שלו.

צבאו של סלאח א־דין תקף אותם כמה פעמים בעבר, והאמפרי הבטיח לה שיעשה הכול כדי להגן עליה. הוא עמד במילתו מהיום שהצבא פשט על החתונה שלהם ועד היום. כך הם הגיעו לבלה גארד, האחוזה שבה גרו. שלוש שנים קודם לכן סלאח א־דין כבש את האדמות שלהם והם נאלצו לברוח, ואחוזה המסתור המבודדת הזו הייתה המתנה הטובה ביותר שהאמפרי היה יכול לתת לה. לא בירושלים, הרחק מקרבות ומצור, ולא בסומלריה עם אימה.

"אם תצטרכי משהו, אני פה," אמר לה לפני שיצא. הוא ידע כמה היא מתוחה מהמפגש. "אני שומר עלייך."

"תמיד אשמור עלייך," היה לוחש לה כשהלכה לישון רועדת מפחד ואחוזה בושה על כך שהיא מרגישה ילדה ולא אישה. היא הייתה אז בת אחת־עשרה והייתה אמורה להיות רעיה, אבל במקום זאת הייתה ילדה מבוהלת.

היא ידעה שזו הסיבה שהוא לא נוגע בה. הוא עדיין רואה בה ילדה שזקוקה להגנתו. היא הרסה הכול מהיום שבו התחתנו. מהיום שבו נתנה לו להיות השומר שלה ולא המאהב שלה.

היא הייתה אוכדת עצות. היא רצתה לשכב במיטה לצד האמפרי, רצתה להרגיש אותו, רצתה להביא איתו יורש. היא קרסה לשיבה בכיסא העץ הכבד שהוצב בפינת החדר. איזבלה ידעה שזאת הסיבה לבואה של אימה, היא כתבה לה על כך מראש. היא לא ידעה איך לגרום להאמפרי לראות את החיזורים הגמלוניים שלה, איך להסביר לו שהיא כבר לא ילדה קטנה. היא רצתה לגרום לו לחשוך בה, לקחת אותה. הוא מעולם לא נגע בה בצורה כזאת, והיא הייתה זקוקה נואשות לעצה.

"אימך מתארגנת אחרי המסע." אידה נכנסה חזרה לחדר. "ברגעים אלו מכינים את חדר האירוח כדי שתוכלו לשוחח בפרטיות," דיווחה לה. איזבלה אהבה את אידה. היא הייתה בין הנשים היחידות שהכירה עוד מימי ילדותה בטירה של אימה, והמשיכה איתה לחיים עם האמפרי. היא מילאה את תפקיד המשרתת האישית שלה בכל אחוזה שאליה עברה. גם אלס, שהייתה קצת יותר מבוגרת מאיזבלה, ליוותה אותה, וכמוה עוד כמה נערות ונשים, אבל אידה הייתה הרבה יותר ממשרתת. כשהייתה בוכה בלילות, אידה הייתה מנחמת אותה. כשנפצעה ממסמר, אידה הייתה חובשת אותה. כשחששה שלא תהיה מלכה טובה, אידה הייתה מרגיעה אותה. היא ייעצה לה כשלא ידעה מה לעשות והקשיבה כשהתקשתה לתת קול לעצמה. איזבלה לא ידעה מה הייתה עושה בלעדיה.

"את בטוחה?" שאלה אידה שוב בנימה רגועה. "את עוד יכולה לשמור זאת בסוד, למצוא דרך להיוועץ מול האמפרי בענייני בעל ואישה. אימך... זה לא ממקומי להגיד." אידה השתתקה.

"דברי רק אמת, אידה. את יודעת שהדעות שלך חשובות לי." "אימך ובעלה, אינני בטוחה שהם חפצים באותם עניינים שאת חפצה בהם. כשהיא תגלה את האמת הזאת עלייך ועל האמפרי הם עלולים להשתמש לרעה במידע," אמרה אידה בקול יציב.

מבטה של איזבלה נע לחלון. טיפות הגשם שנטפו עליו משכו את עיניה אל החצר. היא ניסתה להתעלם מדבריה של אידה. חמש שנים קודם לכן אחיה הגדול מת, ואימה, בתמיכת אביה החורג ואצילים רבים אחרים, רצתה שהיא והאמפרי יעלו לשלטון במקום אחותה למחצה, סיביליה, ובעלה גי. הטענה הייתה שהאמפרי ואיזבלה יהיו שליטים טובים יותר. האמפרי הוא נצר לשושלת חזקה וראויה, ואילו בעלה של אחותה לא זכה לאהדה, ובצדק. גם איזבלה לא אהבה אותו, אבל היא לא רצתה ליצור קרע בינה לבין אחותה הגדולה.

אימה ובעלה לא הבינו את זה. הם רצו את השלטון, והם גידלו את איזבלה להיות מלכת ירושלים. המלך גירש את אימא של סיביליה

ונשא את אימא של איזבלה. מריה הייתה המלכה כשהמלך מת, ולכן היה זה אך ראוי שאיזבלה, בתו מאשתו בזמן מותו, תהיה היורשת החוקית.

הם לא ציפו שאיזבלה והאמפרי יבחרו אחרת.

"אני לא רוצה את זה!" איזבלה אמרה להאמפרי. הם עמדו בחדר העבודה שלו. דלת העץ הכבדה הייתה סגורה היטב. הם רצו שאיש לא ישמע את השיחה שלהם, שאיש לא ידע. הוא היה בן תשע-עשרה, כבר בגיל המתאים להיות מלך, והיא בת שלוש-עשרה. "אתה צריך לברוח," היא אמרה לו. "אתה צריך להישבע לגי אמונים לפני שיכתירו אותנו." אצילי העיר נפגשו בניאפוליס לדון בהכתרה שלה ואיזבלה ידעה שהימים ספורים.

"את בטוחה, איזבלה?" שאל והידק את אחיזתו בידה. מגעו היה עדין, כמעט מהוסס. הוא לא נגע בה לעיתים קרובות, אבל בכל פעם שעשה זאת משהו בה התעורר בכמיהה. "אם תיתני לסיביליה את הכתר, עלולות לעבור עשרות שנים עד שתזכי להזדמנות נוספת." שניהם שתקו. בראשה התרוצצו מחשבות על אחותה, על אימה, על הכתר. הנרות הלכו וקטנו, וריח השעווה מילא את החדר. אם לא יפעלו בקרוב זה יהיה מאוחר מדי ומישהו אחר יקבע את עתידם. "אני יכול לעשות את זה," האמפרי אמר. "אם את רוצה, אהיה מלך." המילים שלו הדהדו בתוכה. איזבלה נפעמה ממנו. גברים אחרים שהכירה בחייה, ואביה החורג בראשם, היו צמאים לכוח, לשליטה, לכיבוש, לניצחונות. אבל האמפרי היה שונה. הוא העדיף להעביר איתה את חייו בטירה, לקרוא בספרים ובמגילות שלו, לשמוע אותה מנגנת בלירה, לטייל איתה בגינה ולרכוב על סוסים. הוא לא התעניין בשלטון ובמאבקים, הוא עשה את זה בשבילה. הוא התאמן בשבילה עם האבירים שלו, דאג שהיא תהיה מוגנת, והיה מוכן להיות מלך בשבילה.

"אני בטוחה," אמרה בקול שקט ולחצה את ידו בחזרה. "לא אקח את הכתר מסיביליה. היא מתאימה לשלטון. הזמן שלי עוד יבוא." באותו לילה האמפרי התגנב מהאחוזה ודהר ללא הפסקה עד שהגיע לפגישתו הסודית עם סיביליה וג'י.

"מאז נישואינו אני מנסה למצוא את הדרך אליו והוא... לא בא אליי." אמרה איזבלה לאידה בקול חרישי כל כך עד שכמעט לא נשמע. היא התיישבה על כיסא העץ. "את יודעת שזה נכון, אידה. ואני לא יודעת מה לעשות."

אידה עמדה מולה בדממה, ועיניה הדואגות לא זזו מפניה של גבירתה. היא לא אמרה דבר, רק המתינה, כפי שעשתה תמיד, חיכתה שאיזבלה תתגבר על הבושה ותחשוף את אשר על ליבה.

"הוא לא רואה אותי כאישה," לחשה איזבלה לבסוף. "הוא לא נוגע בי כך. הוא עדיין לא מימש... את נישואינו. ואני לא מצליחה לגרום לו לרצות בי. אולי... אולי משהו חסר בי." היא כבשה את מבטה ברצפה. "אני לא יודעת איך להיות אישה שגבר חושק בה. אימא שלי הייתה נשואה פעמיים. היא ילדה אותי, את ג'ון ואת בלאנש. היא יודעת לדבר אל גוף של גבר, לגרום לו להתקרב."

אידה ניגשה לאט והניחה בעדינות את ידה על ברכיה של איזבלה. "לא חסר כך דבר, גבירתי. את צעירה, ויש לך לב טוב, לב הוא דבר שלא כל גבר יודע להבין מייד. במיוחד אם הוא חושש." "הוא מפחד ממני?" איזבלה שאלה בשקט.

"אולי לא ממך, אלא ממה שאת מייצגת בעיניו. אישה שעתידה להיות מלכה. והוא עדיין לא מרגיש מלך, אולי אפילו לא בעל שלם. לא כל גבר נולד עם ביטחון."

איזבלה שתקה. ריח הקטורת בחדר התערבב עם ניחוח של אדמה רטובה מבחוץ. היא הביטה בכפות ידה, ואז הרימה את מבטה אל אידה. "מה את מציעה?"

"לא להסתיר יותר. לא את הפחד, לא את הכמיהה. לפנות אליו בכנות, לדבר איתו. אולי תגלי שהוא מחכה לשמוע ממך מילים פשוטות, בלי הסתרות ובלי משחקים."

איזבלה הנהנה לאט. "אני... אשתדל," לחשה, אך בליבה עוד לא ידעה איך.

"יש לי בקשה ממך, יקירתי," אידה פנתה אליה בצורה אישית שאיזבלה לא הייתה רגילה אליה. משהו בקולה השתנה, ואיזבלה הרימה את עיניה וסימנה לאידה שהיא מקשיבה. "בני, דניאל, סיים את חינוכו כאביר תחת חסותו של הרוזן טיבולד השלישי מטריפולי. הוא צפוי להגיע לכאן בימים הקרובים." אידה אמרה.

"דניאל?" איזבלה שאלה מופתעת. "הוא... הוא סיים? הוא הוכתר כאביר?"

"הוא מבקש לשרת במשמר אדונך, האמפרי."

ההכרזה הפתיעה את איזבלה. הנער בעל השיער האדום כאש שעל פניו מתנוססים נמשים וחיוך תמידי. זיכרונות מימי ילדותם הציפו אותה. היא נזכרה במשחקיהם המשותפים בגני הטיירה. הוא היה אז דמות מרכזית כל כך בחייה. היא נזכרה שכשאימה לא נתנה לה לעלות על סוסים ולרכוב לברדה, דניאל הרים אותה והם ישבו יחד ורכבו עד שנפלו לגדת הנהר וצחקו עד דמעות. איזבלה זכרה איך הניפו חרבות מעץ ושיחקו באבירים. זיכרונותיה נדרו ללילה אחד בטירת ילדותה בניאפוליס. בחוץ השתוללה סערה גדולה. היא פחדה מהרעם. דניאל שכב לצידה על קש שהונח על הרצפה עד שנרדמה. הם היו חברים טובים. אחיה הגדולים גדלו בארמון, והיא גדלה בטירת אימה עם אחיה למחצה, הצעירים ממנה. דניאל היה קרוב אליה באותם ימים יותר ממשפחתה שלה, אך דרכם הובילה אותם בנתיבים שונים. הוא עזב להכשרה שלו עוד לפני שהתחתנה עם האמפרי. בהתחלה חשבה עליו ללא הפסקה, אך ככל שחלף הזמן עסקה בו פחות ופחות, עד שרק דברים מיוחדים הציטו בה זיכרונות ילדות נעימים. "אני לא יודעת אם תוכלי לדבר עם האמפרי למענו," אידה קטעה את גל הזיכרונות ששטף אותה. "הוא

מבקש רק לקבל מקום בין לוחמי אדונך. "אידה דיברה בלחש כמעט.
"ואולי, כשהוא יתקרב אל האמפרי וייהפך לאחד ממשרתי נשקו,
יוכל להבין מדוע אדונך מהסס... ואולי ישפיע על לבבו." איזבלה
שתקה וחוס התפשט בליבה. אלו היו החדשות הטובות ביותר
שקיבלה היום.

ב

דניאל עף אל עבר נקודת המפגש שלו עם פריאל, מלאך שושלת רפאל והמלווה שלו בשנתיים האחרונות בלגיון המוארים. הוא הדריך ולימד אותו, ונוסף על כך היה חבר קרוב של אימו. פריאל המתין לו בחורשת זיתים עתיקה. סוסו הכהה עמד לצידו, עמוס בתיקי צד מאובזרים היטב בכל הדרוש לאביר במסעו.

"זה בשבילך," אמר והושיט לדניאל שק עור. בתוכו נחה מגילה מגולגלת, מהודקת בחותם שעווה אדום. "לגיון הגשמיים דאג למכתב חתום על ידי טיכולד השלישי מטריפולי. הוא מאשר את מעמדך כאביר, מציין את שירותך כנושא כלים ואת הכשרתך... עם מילות שבח."

דניאל לקח את המגילה. הוא שינן את ההיסטוריה של הרוזן כאילו באמת היה אחד מאביריו לפני שמת. וכעת לא היה מי שיטען אחרת. פריאל הידק את רצועות האוכף. "זה יספיק," הוא אמר ברצינות. "רכוב אל דומוס בלה גארד ותציג את המכתב בפני אדונך החדש אונפרוא הרביעי מטורון, המכונה האמפרי. בתוך חודשים או שבועות תעמוד לצידו כמורה דרך ותהפוך ליד ימינו של המלך לעתיד. תבין אותו, תכוון אותו למלוכה ראויה על בני האדם, ולתוכנית הגדולה של השמיים," אמר פריאל.

דניאל הנהן. הוא קיווה שהמכתב והמסווה שעטה יספיקו כדי לאפשר את קבלתו לדומוס תחת האמפרי, ושאכן, בחלוף שבועות או חודשים אחדים, יכבוש את מקומו, יהפוך ליד ימינו של המלך לעתיד ויזכה למלא את תפקידו ואת שליחותו. דניאל סיים את ההכשרה זה

עתה. נדיר שמייעדים מלאך טרי לאדם חשוב כמו אונפרוא הרביעי מטורון העתיד להיות מלך ירושלים, אבל הוא הוכיח את כוחו במהלך הכשרתו. האמת שזה הדבר היחיד שרצה להיות, ואת רוב שעויתיו בחאן העביר בפיתוח היכולות שלו.

פריאל ניגש אליו והניח יד על כתפו. במהלך השנתיים האחרונות פריאל היה אמון על ההכשרה האמיתית של דניאל, ההכשרה שהפכה אותו ממלאך טרי שרק סיים את הכשרתו בחאן המלאכים, למלאך שמתאים לשרת בלגיון המוארים ולהוביל שינוי אמיתי בעולם בני האדם. הוא לחש לדניאל, "בְּכָל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִישֹׁר אַרְחֶתְךָ", והזכיר לו שאם ימשיך בדרכו ויזכור את המטרה שלו הוא לא יעשה אותה לבדו. הכול חלק מתוכניתו הגדולה של האל.

דניאל עלה על הסוס והחל לדהור אל עבר דומוס בלה גארד המוסתרת.

"שמך?" שאל אותו השומר מראש מגדל הגנה שהשקיף על הדרך. דניאל הרים את המכתב לגובה והראה לשומר את החותם. "אני דניאל מונט, נושא מכתב מהרוזן טיבולד השלישי מטריפולי לאדונכם אונפרוא הרביעי."

השומרים התלחשו ביניהם ולבסוף אפשרו לו לעבור. דניאל חצה את שער העץ הכבד, המקושט בקשתות צלבניות מאבן גיר בהירה צרובת שמש. קירות אבן אפורים-לבנים בעלי צריחים נמוכים התנשאו סביבו. האחווה לא דמתה כלל לטירה שבה התגוררה איזבלה עם אימה בילדותם, אבל התאימה בתור בית אצולה והשרתה תחושה של מבצר פרטי של הזוג.

הוא דהר פנימה על אבני הדרך, החלקות מבויז ומשויף פרסות הסוסים, וחלף על פני שומרים חמורי סבר בגלימות קצרות מעל שריונות המתכת שלהם. דניאל ציפה שהחצר תהיה נינוחה, שכן האחווה הייתה מוסתרת מהדרך הראשית ולא משכה אליה מבקרים וקרבות, אך הופתע לגלות שהיא שוקקת פעילות.

עגלות עץ עמוסות חבילות נעזמו לצד האורווה, סוסים נחרו ונגררו באי־שקט ועובדי משק התרוצצו אנה ואנה. פרשים ואנשי

צוות התגודדו סביב שולחנות עץ חבוטים, וכל החצר הייתה שרויה בהמולה כללית. בזכות פמליית האורחים, איש לא נתן עליו את דעתו, עיניו חיפשו אחר אימו ואחר איזבלה.

"בוא אחריי, אדוני," פנה אליו שומר. "אקח אותך אל אדוננו."

דניאל צעד דרך החצר הבוצית מהגשם שטפטף בהפוגות קצרות מהבוקר. ריח חיות המשק התערבב עם ניחוחות חציר ואדמה רטובה, ושיירי עשן מהמטבח שבו עמלו על הכנסת האורחים. הוא עבר בעקבות השומר מבעד לשער הקשת והמשיך אל תוך מבנה האבן הקר. עששיות שמן האירו את רצפת העץ החלקה, ועל הקירות היו תלויים שטיחי קיר גסים שתיארו קרבות ומסעות. הדהוד צעדיהם מילא את החלל. קרני אור דקות הסתננו מבעד לחלונות צרים בעלי סורגי ברזל ושיחקו בין הצללים. פה ושם הם חלפו על פני משרתים ואנשי משק.

לבסוף השומר פנה אל דלת עץ כפולה בראש גרם מדרגות אבן, פתח אותה והוביל את דניאל פנימה. זה היה החדר העליון, ה"סולר", מקום מושבו של האדון. אור חדר אל החלל מבעד לחלון קשתי גדול שפנה לעבר ההרים. וילונות הפשתן הכהים הוסטו לצדדים, ובחדר עמד ריח עור ויין. אונפרוא עמד ליד השולחן, לבוש קוט קטיפה תכלכל מעל חולצת שריון רכה. שערו החום הבהיר בהק באור הטבעי כמעט כמו הילה, ופניו היו מכוסות זיפים.

דניאל התקרב כמה צעדים, כרע ברך והושיט את המכתב בעדינות בשתי ידיו. "אדוני," אמר בקול יציב ונמוך, בדיוק כפי שתכנן. "שמי דניאל מונט. הבאתי מכתב חתום מהרוזן טיבולד השלישי מטריפולי, ובו בקשה שתתרשה לי לשרת תחת פיקודך, ללמוד ממך את דרכי האבירות ולשרת כלוחם בצוותך, אם תסכים לקבלני."

האמפרי קיבל את המגילה בלי לומר דבר, קילף את חותם השעווה האדום וקרא בשקט. רק רשרוש הקלף המתגלגל נשמע בחדר. לאחר רגע הרים את מבטו אל דניאל ונעץ בו את עיניו התכולות כאילו ביכולתן לחדור מבעד לשריונו, אל כוונותיו הפנימיות. "אתה צעיר," אמר לבסוף. "ולא מכאן."

"נכון, אדוני. כמעט עשור לא ביקרתי בארץ זו. בשנים האחרונות שירתי בחצרו של הרוזן."

"בימים כאלה איננו נוהגים לקבל אבירים חדשים אל שורותינו," אמר. "הארץ בוערת. החומות עומדות רק בקושי, והבגידה רבה כמו האבק שעל הדרכים."

דניאל הרגיש שהסירוב מרחף על קצה לשונו של האדון, והחליט להסתכן ולחשוף את האמת. הוא היה מעדיף לשמור את סודו עוד קצת אבל דחייה לא הייתה אפשרית. "אימי, אידה, מלווה ראשית לגבירתך, איזבלה. גדלתי איתה בניאפוליס, באחוזה של מריה, לפני שנכבשה על ידי המוסלמים. היא המליצה לי לנסות את מזלי תחת חסותך." השימוש בשם המלכה גרם להאמפרי לסקור שוב את דניאל, הפעם באיטיות יתרה, מהמגפיים עטורי הבוץ, דרך חגורת החרב ועד לעיניים. דניאל התאמץ לא להשפיל מבט. היה דבר מה נוסף במבטו של האדון, לא רק הערכה של לוחם מול מועמד, אלא מבט חקרני מדי, אישי מדי, כאילו ביקש לגלות לא רק את כוחו של דניאל אלא גם את סודותיו. ואולי היו אלה רק חששותיו שלו.

דניאל חש שגבו מתיישר. גופו נטה להגיב לפניו. "דניאל מונט." האמפרי נשען מעט לאחור בלי להרפות מהמכתב. "אידה יקרה לאשתי." הוא שתק זמן מה ורק השקיף החוצה מהחלון בגבו אל דניאל. "נראה שעברת יותר ממה שאתה מוכן לספר. איני מקבל כל אחד. אבל גם איני פוסל לפי רושם ראשוני." הוא הסתובב שוב והניח את המכתב על השולחן. "אתה תישאר בדומוס בלה גארד בינתיים. אראה אותך בפעולה. אבחן אותך מקרוב." דממה נפלה בין השניים, ודניאל חש את לחץ הדם באוזניו. "אם תתאים," סיים האמפרי בקול שקול, "תדע."

ריח הקטורת שעמד באוויר לא הצליח להרגיע את הדופק של איזבלה, ואידה הגישה לה משקה חם בקערית חרס דקה. צלילים עמומים עוד עלו מחצר האחוזה אבל החלו להיחלש לאיטם.

הדלת נפתחה באחת, ולחדר נכנסה במהירות אליס, משרתת בהירת שיער וחומת עיניים שליוותה את איזבלה פעמים רבות. היא גדלה במשפחת אצולה המקורבת למשפחתו של האמפרי, ונשלחה לפני שלוש שנים לשרת כבת לוויה של המלכה לעתיד. אליס, המבוגרת מאיזבלה בשנתיים, הגיעה לעולמה כמשב רוח רענן, והפכה להיות אשת סודה וחברתה. כעת עמדה בכניסה בגלימה נוטפת מים, וטיפות גשם זלגו מקווצות שערה הבהיר.

"גבירתי," אמרה בקידה קלה. "הגבירה מריה מבקשת את נוכחותך בחדר הרחצה של הנשים. היא אומרת שהמסע הארוך עייף אותה מאוד והיא משתוקקת לרחוץ ולהתרענן. היא ביקשה שתצטרפי אליה, כמו בניאפוליס', לדבריה," המשרתת הצעירה ציטטה את דברי אימה, מריה. רגליה של איזבלה קפאו במקומן. היא הביטה באליס כאילו ביקשה ממנה לטבול במים קרים בערב חורפי.

איזבלה נשכה את שפתה התחתונה בלחץ. "עכשיו?" שאלה בקול חנוק.

"כן, גבירתי. הן כבר מחממות את המים. היא אמרה... שהיא ממתנה." אליס יצאה, והדלת נטרקה אחריה.

איזבלה קמה בשתיקה והחלה לצעוד הלוך ושוב על רצפת האבן. "אידה," אמרה לבסוף בקול חרישי. "היא נמצאת פה רק שעות

אחדות וכבר לוקחת את השליטה לידה. היא תמיד ידעה איך להחזיק בי. זו לא סתם רחצה, זו הזמנה לקרב. היא רוצה להפשיט אותי, תרתי משמע."

אידה ניגשה אליה, רגועה כתמיד. "אולי. ואולי זו רק הזמנה לשיחה בין אם לבת."

איזבלה נעצרה. "את יודעת שזה לא נכון, את מכירה את אימי. אני לא רוצה להתחיל בזה עכשיו. אני עוד לא יודעת מה אני רוצה להגיד. אולי בכלל לא אספר לה."

אידה הנהנה. "את לא חייבת. לא עכשיו. תובילי את השיחה לכיוונים הרצויים לך. לא התראיתן שלוש שנים, אני בטוחה שיש לכן נושאי שיחה רבים." איזבלה הנהנה אבל ראשה היה ריק. כל הנושאים האחרים התפוגגו כלא היו.

אידה לקחה את ידה בין ידיה החמות. "אם בכל זאת תבחרי לשתף אותה, זה יהיה מפני שתרגישי בטוחה. אל תניחי לה לשלוף ממך את האמת כמו קוץ מתוך עקב."

"אבל אני מרגישה כל כך חסרת... מה אעשה אם היא תדע בכל זאת?"

"מריה תמיד קראה אותך היטב, אבל גם לה יש גבולות. היא לא יכולה לקרוא מחשבות. יכול להיות שהיא תלחץ, אבל הכוח בידייך. אני מציעה שתלכי. שבי איתה, הקשיבי לה. אל תחשפי הכול, עוד לא." איזבלה נשמה עמוקות. "ואם זה הזמן היחיד שאוכל לדבר איתה על זה?"

"אז תחליטי ברגע האמת. אבל אל תלכי לשם כילדה שנגררת. לכי כאישה שיכולה לבחור."

המדרגות שהובילו אל חדר האמבט היו רטובות מעט וקרות, אך האדים שעלו מפתח האבן המקושת הבטיחו לאיזבלה מעט נחמה, ונמתחו כמו ערפל באור הנרות שדלקו בכל גומחה בקיר.

איזבלה אהבה את חדר האמבט ואת המים החמים. פעמים רבות הם סיפקו לה מרגוע ופורקן. המים חבקו והקיפו את כל גופה, והיא הייתה מדמיינת שהיא לא לבדה, ושהאמפרי משתכשך איתה באמבט הגדול. אך אלו היו רק חלומות, ובסופם הייתה שם לבדה. הפעם לא כך היה הדבר, אך מי שחיכתה לה בפנים לא הייתה מי שרצתה לחלוק איתה את האמבט.

מריה כבר הייתה שקועה למחצה באגן הגדול. שערה החום הארוך היה משוך לאחור ונצמד לעורפה. עור כתפיה הבהיק באור החמים. "ידעתי שתבואי," אמרה בלי להסתובב אליה. "הייתי זקוקה לרחצה הזאת יותר מאשר לאוכל. את לא זוכרת כמה נוראות הן דרכי ההר?" איזבלה עוד לא אמרה דבר, ואימה כבר הטיחה בה ביקורת. "אכן אימי, את צודקת, טעיתי כשחשבתי שתהיי רעבה מהמסע, אך את כתמיד יודעת לדרוש את רצונך." היא התקרבה אל אימה בצעדים מדודים. מריה הסתובבה והביטה בה ישירות.

"ובכן?" אמרה האם. "המים לא נושכים." איזבלה עצרה והניחה יד על שולי שמלתה. צמרמורת חלפה בה למראה גופה החשוף של אימה. היא נהגה כאילו אין בבשר שום סוד. ישבה מולה בטבעיות בשיער רטוב, בחזה גלוי ובגב ישר וזקוף. איזבלה התכווצה. "אני... אני לא בטוחה שזה... ראוי," היא לחשה.

מריה נאנחה בחוסר סבלנות. "ראוי? אני אימך," אמרה בקור, ואז נאנחה. "איזבלה," אמרה, כאילו היא חוזרת על דבר מה שלימדה אותה פעמים רבות, "גוף האישה הוא כלי, לא דבר שיש להתבייש בו. אל תעמידי פנים שצניעות תציל אותך מהעולם."

איזבלה שלחה את ידיה הקפואות. קצות אצבעותיה משכו את בד שמלתה, וחשפו אותה לעיני אימה לראשונה זה שנים. היא הבינה שאימה אינה מתכוונת להסב מבט אף לא לרגע. "הדרך אכן שוחקת את הגוף..." איזבלה ניסתה להחזיר את הנושא למסע הארוך של אימה. היא ודאי תשמח לדבר עליו, להתלונן עוד רבות, ובזמן זה תוכל איזבלה להיכנס במהירות למחסה המים.

"ילדה. השקט תמיד היה מסוכן יותר מהדרך." המילים נשמעו

שגרתיות, אך משהו בנימה שבה נאמרו צרב. איזבלה קלטתה שאימה לא מדברת רק על השקט שבין ההרים, אלא על השתיקה ביניהן. שלוש שנים לא באה לבקרה. שלוש שנים של דממה. ועכשיו איזבלה לא תוכל לשלוט עוד באימה. היא כאן, והיא תגיד את דבריה.

רגלה של איזבלה נגעה במים החמים, והיא מיהרה להיכנס אל הגנתם. לראשונה מאז ילדותה הייתה עם אימה באמבט. משהו בעור החשוף, בחדר החמים הזה, ריכך אותה, שיכך מעט את הכעסים, את הבושה ואת הפחדים.

מריה אחזה בקערית ויצקה מים על שיערה של איזבלה. גם שיערה של מריה היה גלי, חום כהה ועבה כמו צמר, ושתייהן נהגו למשוך אותו בשמן כדי לשלוט בו. לרגע הרגישה פחות עירומה וחשופה מול אימה.

"את לא נוגעת בו, נכון?" שאלה לפתע בלי להסב את מבטה. המילים ננעצו כמו סיכה חדה בבטנה. "אני..." היא לא הצליחה להחליט אם לשקר או לשתוק. המים המשיכו לזרום עליה, והמילים החלו להצטבר מתחת לעור. מים חמים נטפו ממצחה לאורך צווארה. "לא באתי לפה כדי..." להיחקר, "איזבלה לחשה לבסוף."

מריה חייכה בקצות שפתיה. "אני לא חוקרת. אני שואלת. את לא ילדה, לא עוד. ואם את רוצה להיות אם, תצטרכי לדעת לדבר על הדברים האלו בלי להסמיק."

איזבלה התכווצה אבל נשארה לשבת במקומה. "אני לא יודעת מה לומר." ידה נשלחה לקחת מעט סבון, להתעסק בדבר מה, לברוח. "כל מה שאומר יהיה לא נכון בעיניך."

"לא נכון בעינייך או בעיניך שלך?" מריה נעמדה והמים זלגו על גופה המלכותי. מבטה היה חד ופתוח. "ילדה, את חיה עם גבר במשך שנים. הוא יפה, אציל, אוהב אותך, ואת, סלחי לי על ישירותי, עדיין שלמה כפי שבאת אל העולם."

ליבה צנח בקרבה. אימה הייתה חסרת רחמים. מריה לא חיכתה. "אני שואלת שאלה פשוטה, איזבלה. האם הוא נגע בך?"

איזבלה השפילה מבט. "לא כפי שאת מצפה."
 "לא כפי שאני מצפה?" מריה הניחה את הקערית מידיה, וידה
 החזקה נשענה על שפת האגן. "ילדה, אני לא מצפה. אני יודעת מה
 נדרש."

איזבלה הרגישה את ידה נדרכת. "זה לא פשוט כמו שאת חושבת."
 מריה רכנה אליה מעט. קולה לא התגבר אפילו במעט, אבל התחדד
 כפגיון. "זה אף פעם לא פשוט. את חושבת שמישהו בממלכה הזאת
 ימתין לחיבתו הרכה של בעלך? סיביליה כבר הוכתרה. היא כבר ילדה
 בנים ובנות. את חיה באחוזה שכוחת אל, עם גבר שלא נוגע בך ובלי
 שום יורש ברחם. כמה זמן את חושבת שהם יזכרו שאת בכלל קיימת?"
 איזבלה הסתובבה אליה. "האמפרי אוהב אותי," אמרה בקול שקט
 אך יציב.

מריה צחקה בקול יבש, כמעט מלגלג. "אוהב? איזבלה, גם
 המשרתת שלך אוהבת אותך. אבל את לא נותנת לה את מושכות
 השלטון. מלכות נמדדת ברחם, לא בלב. אם אין לך ילד ממנו, אין
 לו טעם."

המשפט ננעץ בליבה כמו להב חלוד.

"אני מנסה," לחשה. "הוא מתרחק."

מריה רכנה וליטפה את שערה הרטוב של איזבלה בתנועה רכה, אך
 מצמררת. "ואת מחכה שיבוא מעצמו? גברים צריכים להבין מה מונח
 על כף המאזניים. אם הוא לא יודע לראות אותך, תגרמי לו. את יפה,
 את מלכה, את לא חסרת אמצעים."

איזבלה סובבה את פניה. "אני לא יודעת איך."

מריה אחזה בסנטרה ולא הניחה לה להסיט את מבטה. "אז תלמדי
 ממני. לא כי את רוצה אלא כי אין לך ברירה. בפעם הקודמת, כשהכתר
 היה במרחק נגיעה, האונפרוא שלך בחר לוותר. אין בו די שאפתנות.
 הוא מעדיף את הנוחות על פני השלטון. בפעם הבאה זה לא יהיה
 כך. אם לא תתפסי את מה ששלך, מישהו אחר יתפוס אותו במקומך
 לנצח."

איזבלה קפאה. פניה היו עדיין לכודות ביד אימה.

"אם תמשיכי לשבת כאן כמו ילדה שפוחדת מהחושך, תאבדי הכול. את הכתר, את האהבה שלו, אפילו את החירות שלך." היא שחררה את פניה של איזבלה באיטיות. "כשתצאי מהחדר הזה, אל תשאלי את עצמך אם הוא רוצה אותך. תהפכי את עצמך לרצויה. לא בשמלה יפה ולא במילים. רק בגוף. במבט. בידיעה. אני יכולה ללמד אותך. אבל את תצטרכי לרצות לכבוש." מבטה של אימה ראה לתוכה. "את בתי ובת איך. נולדת לשלוט, לא להתחנן." איזבלה בלעה רוק. הלחיים שלה בערו. הראש שלה רתח. "ואם איכשל?"

"אז יגיע הזמן לחשוב על מהלך אחר," אמרה בנינוחות. "לא הכול אבוד, תמיד אפשר לתקן. להחליף. להסדיר נישואים אחרים. מצער, אבל לא אסון. לפעמים צריך לוותר על כלים כדי לזכות במלוכה." המשפט האחרון נשאר תלוי באוויר כמו אדים מעל המים. איזבלה הביטה באימה. עורה זהר באור הנרות ועיניה החומות היו עמוקות וקשות. לראשונה בחייה הבינה איזבלה עד כמה מריה מוכנה להרחיק לכת, ועד כמה היא עצמה קרובה לפי התהום. "אני לא אוותר עליו," אמרה בקול חנוק. "האמפרי... הוא לא כלי. הוא לא רק בן זוג לנישואים. הוא שומר עליי. אולי בדרכו, אולי לא כפי שייחלת, אבל הוא שומר. הוא מעולם לא הפנה לי עורף, גם כשהיה יכול. גם כשאחרים ניסו למשוך אותו למאבקי שלטון, הוא נשאר לציד. הוא רואה אותי. לא ככתר מהלך, לא כאינטרס פוליטי, אלא כבת אדם. כאישה. כאיזבלה."

"נישאתם בגיל צעיר מדי, איזבלה," אמרה לבסוף בקרירות. "היית ילדה. הוא היה נער. עכשיו שניכם חייבים להחליט מי אתם באמת, ומה אתם מוכנים להקריב כדי לא להישאר בגדר צללים באחווה נשכחת."

איזבלה שתקה. ליבה ההולם הכה בצלעותיה. היא הרגישה שעורה מתכווץ, כאילו דבריה של אימה חשפו את התפרים הפנימיים שבה. היא הרימה את מבטה אל אימה. "את אולי לא תסלחי לו על שוויתר אז. אבל אני... אני יודעת שהוא עשה את זה כי ביקשתי. הוא

עשה את זה בלי שאלות, בלי לדרוש. הוא אהב אותי כשהייתי ילדה מבולבלת, והוא אוהב אותי גם עכשיו, אני מאמינה בזה."

מריה לא הגיבה מייד. פניה נותרו חתומות כאשר יצאה לאיטה מהמים ושלחה יד אל המגבת שהייתה מונחת לצידה. היא לא הביטה עוד באיזבלה. "כשתרצי להילחם, לא על תשומת לב, אלא על גורלך, תבואי אליי. אראה לך את הדרך, ואם לא תצעדי בה, באליאן ואני נפעל במקומך." היא פסעה אל מעבר לאדים, והותירה את בתה לבדה במים שהחלו להתקרר. צמרמורת הרעידה את עורה החשוף. אימה צדקה בדבר אחד. אם לא תעשה דבר היא תפסיד הכול. היא תפסיד את האמפרי. את ליבה. את מעמדה. את השליטה. היא לא תיתן לזה לקרות.

היא רכנה קדימה, הטביעה את כפות ידיה במים והביטה בהשתקפותה הרוטטת. לרגע לא ראתה שם ילדה ולא רעייה. היא ראתה לוחמת. עיניה בערו. היא תפעל. גם אם תצטרך לדחוף את עצמה אל קצה הצוק, היא תקפוץ. הפעם היא לא תיתן לפחד לנהל אותה. הפעם היא תילחם.

הם דהרו עם אור ראשון. גוון אדמדם צבע את פסגות ההרים סביב. בערב הקודם הגיע מכתב אל החרון חסר החלונות שהאמפרי הקצה לו. האדון זימן אותו לצאת למחרת לסיור בכרמים ובטרסות שהקיפו את האחוזת. הוא ציפה לפגוש בערב את אימו, אבל לא רצה לצאת מחדרו כל עוד האבירים של האמפרי יושבים מחוץ לחדרו במתחם האבירים, מדברים וצוחקים. בסופו של דבר נרדם. הוא תהה אם היא יודעת בכלל שכבר הגיע.

ערפילי הלילה עדיין נחו על הגבעות, אך החלו להתפור לאיטם וחשפו שדות ירוקים ורטובים, כרמים רחבי ידיים וטרסות חומות. האמפרי רכב ראשון. הוא היה קל ברכיבתו וישב זקוף על האוכף. מאחוריו רכב דניאל ונעץ את מבטו בגבו של המלך לעתיד. הוא היה מודע היטב למשימתו, אך לא הצליח שלא לבחון את אופיו של האמפרי, האדם שאותו נשלח לכוון. הוא קיווה לגלות דברים טובים כדי שיוכל להמשיך בלב שלם, וגם כדי לדעת שאיזבלה בידיים טובות. לא שהייתה לו זכות להגיד את דעתו אחרי שלא ראה אותה במשך עשר שנים.

רק שני אבירים ליוו אותם. מספיק כדי להשגיח על דניאל בלי להכביר עליהם. דניאל ציפה שיהרו יחדיו אל עבר עמדת התצפית, אך להפתעתו האמפרי הוביל אותם אל עבר מרחבי השדות, דרך מטעי זיתים ולאורך ערוגות תבלין וירק. ריח הרוזמרין והטימין מילא את אפו. נשים וגברים בבגדי כותנה עבים ובכיסויי ראש כהים כבר עברו את האדמה למרות השעה המוקדמת.

"הכרת את הרוזן מטריפולי," אמר לפתע האמפרי ושלח את מבטו אל האופק.

"כן, אדוני. שירתי תחתיו. הוא היה טוב לאנשיו. חכם, חריף, לפעמים עוקצני עד כאב." הוא חייך חיוך קטן. הוא למד לשנן את התכונות הללו כדי שידע לענות במקרה הצורך. "אך אם תיתן לו חרמש הוא לא ידע לקצור." דניאל החווה בראשו לכיוון העובדים. הם עצרו ליד שוקת אבן גדולה. אישה זקנה שפניה חרוצות קמטים האכילה עז חולה למראה.

"שלום לך, נדיה," בירך אותה האמפרי, ורכן ללחוץ את ידה כאילו הייתה גבירה.

"אה, לורד אונפורא, ברוך הבא. באת לראות עד כמה השקעתי?" צחקה בקול מחוספס מהשמש ומהזמן.

"באתי לראות מה אני יכול ללמוד," אמר האמפרי בענווה שהפתיעה את דניאל. הוא פנה אל דניאל. "העז הזו לא מייצרת חלב כבר שלושה ימים. מה היית מציע לעשות?"

דניאל לא ידע דבר על עיזים, אבל ירד מהסוס והתקרב אל החיה, ליטף את צווארה והביט בעיניה. "היא עייפה? אולי אכלה עשב מקולקל? אולי המים מזוהמים?"

"מממ," המהמה נדיה. "אתה לא מבין דבר בעיזים. אבל ייאמר לזכותך שאתה מנסה ללמוד." נדיה נעמדה מולו ונשענה על מוט עץ ישן. "העיזים לא צריכות הסברים ומילים. הן צריכות פתרון. אל תתעכב בלמידה יותר מדי, האדמה לא מחכה לאיש."

האמפרי צחק. "זה מספיק להיום." הם המשיכו בדרכם. כשהגיעו לצל עץ שיזף רחב, ירדו מסוסיהם. הרוח נשאה אבקת פרחים וציזין צרצרים.

האמפרי הביט בו בעיניים בהירות כל כך. "דמיין לך שני אחים," אמר בלי כל הקדמה. "אחד מהם שירת את המלך בנאמנות שנים רבות, והרג אדם חף מפשע כי כך הורה המלך. האחר ערק מהצבא, אך הציל כפר שלם מאבדון. את מי היית מושיב לימינך, לו היית אתה על כס המלך?"

דניאל שתק רגע. לא היה זה משל אלא מבחן, הדבר היה ברור כשמש. הוא לא ידע מהי התשובה שהאמפרי מחפש. אבל אחת התכונות האופייניות למלאכים כמוהו, משושלת מלאכי גבריאֵל, היא היכולת להבדיל בין טוב ורע, בין ראוי ופסול. אבי השושלת שלו, המלאך גבריאֵל, הוא מלאך הצדק, המלאך בעל המאזניים, ודניאל האמין בכוחו של המלאך גבריאֵל לכוון אותו תמיד לתשובה הנכונה והצודקת. הוא עצם את עיניו וחשב.

"הייתי יושב עם כל אחד מהם." אמר לבסוף ופקח את עיניו. "שומע, מבין, ואז בוחר. לא לפי מעשיהם לבדם, אלא לפי מה שבליבם. האם מצויה בו חרטטה? צדקנות? לא תמיד המלך צריך את הנאמן ביותר. לפעמים איכות אחרת חשובה יותר." דניאל בחן את פניו של האמפרי בחיפוש אחר תשובה. "כל עוד זה תואם את רצונו ואמונתו של המלך, כמובן," הוסיף בהיסוס. הוא רצה שהאמפרי יהיה מרוצה ממנו.

האמפרי הנהן קלות. "תשובה מורכבת. אכן, העולם מורכב." חיוך קל נח על שפתיו של האדון.

הם חזרו לעבר דומוס בלה גארד כשהשמש ליטפה את הפסגות. כשחצו את החומות, הבחינו בפמליה קטנה בחצר, אישה גבוהה ואדומת שיער בגלימת פשתן בהירה, ולצידה צעירה עטופה בגלימה בצבע יין עמוק, צמותיה החומות הכהות מעוטרות בסיכות פנינה. אימו ואיזבלה.

העולם עצר מלכת. הוא לא ראה את איזבלה מאז ילדותם. היא הייתה אז קופצנית, טפטטנית, חייכנית, מרדנית, מלאת חיים. חברה. עכשיו הייתה שונה. תווי פניה התארכו, גופה התעגל. מולו עמדה אישה יפהפייה.

עיניה סקרו אותו, תחילה בהיסוס, ואז בהבנה. "דניאל?"
דניאל ירד מהסוס והתקרב אליה. "גבירתי הנסיכה." כרע לפניו.
"עברו שנים."

"גדלת להיות גבוה ממני. מוזר." סומק הציף את לחייה. "אתה זוכר אותי?"

"אני זוכר היטב," הרגיע אותה. הוא התרגש לראותה יותר מכפי

שציפה, יותר מכפי שמותר להראות. דניאל מעולם לא שכח את החברות ביניהם. את קרבתו אליה.

"תגיד לי," אמרה בהתרגשות, "מה אתה זוכר?"
 "אני זוכר את המשחקים שלנו," ענה במהירות. "את התחרויות. את העץ שטיפסנו עליו יחד. נפלתי וכמעט איבדתי את היכולת להשתמש באחת מרגליי."

"יפה שלא שכחת." היא חייכה.
 אימו התקרבה. "הגעת." היא הניחה יד על כתפו אך נמנעה מחיבוק. "באת בזמן. תיגש אליי כשתוכל."
 "עוד הערב," השיב.

האמפרי הזמין את כולם להיכנס. "אשמח לארח אתכם. את שניכם." הוא העביר את מבטו בין דניאל ואידה. "אנא, תסעו עימנו הערב."

היה זה עניין בלתי שגרתי, להזמין את המשרתת של המלכה ואת משרת הנשק העתידי לסעוד עם השניים. מה מתכנן המלך לעתיד? דניאל לא ידע.

"כמובן," דניאל אישר מייד. "לכבוד יהיה לנו."
 בערב, לפני זמן הארוחה, נכנס דניאל לחדר האבן הקטן שבו שהתה אימו. האבירים לא עצרו אותו, כנראה בהוראת האמפרי. היא ישבה באורה הרך של עששית השמן.

"התחלת את שליחותך. איך היה?" שאלה אימו. אידה היה השם שקיבלה כשנכנסה לשרת את איזבלה כשזו הייתה תינוקת שנועדה לגדולות, אך שמה האמיתי היה מריאל.

"הוא לא טיפש, אימא. הוא בוחן בלי לומר. אבל אני חושב שהוא... טוב. יש לי הרושם שהוא רואה את האנשים שסביבו."

"וזה מסוכן," אמרה בשקט. היא קמה ונעמדה מולו. "משהו נוסף אורב בין הצללים. אימה של המלכה הגיעה לכאן. היא והפמליה שלה מדיפים ריחות של שדים. אולי מישלינגים. עוד לא הצלחתי למצוא את מקור הצחנה. היא לא מגיעה מהאם, אבל ממשהו קרוב אליה."
 הוא שתק, אלו היו חדשות רעות. "אנסה למצוא את המקור,"

הבטיח, ואז אמר, "ואיזבלה? את מצליחה לקרב ביניהם? על פי מה ששמעתי בלגיון, ציר הזמן שלהם יחד עוד לא יציב." לגיון המבשרים, הלגיון הממונה על חזיית העתיד וקריאת זרמי הזמן המבשרים על אירועים הרי גורל ותנודות בעולם בין טוב לרע, נתן לדניאל סקירה לפני שיצא לשליחות שלו, סקירה שרק חידדה את חשיבות שליחותו. הוא ידע שהוא חייב להצליח במשימה. והדיווח של אימו על שדים רק המחיש זאת.

"הוא לא נענה לה," אימו אמרה. דניאל פתח וסגר את פיו בהפתעה.

"אתה צריך לברר למה ולפתור את הבעיה."

הוא הנהן וכבש את מבטו ברצפת האבן.

"אז אני מואר עכשיו. כמוך," אמר לאימו בגאווה.

היא הניחה יד על זרועו. "אכן, דניאל שלי. אני יודעת שתהיה מואר טוב כמו ליבך ושתשרת נאמנה. מצפונך בזהק באור גבריאל. אך עכשיו אתה צריך להיות בן אדם. למדת זאת במשך עשור, עד שעברת לחינוך בחאן המלאכים. תוודא שאינך שוכח זאת. עליך להתאים את עצמך למעמד החדש ולדרכי האחווה."

"אעשה זאת," אמר לה בביטחון. הוא רצה זאת בשביל עצמו, בשביל השליחות, בשביל השמיים, בשביל איזבלה.

"ואתה, בני," אמרה מריאל, "תעשה זאת כראוי. אתה המלאך שנבחר לתפקיד, והאל לא בוחר ללא סיבה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן